

faavidt jeg veed, selv er Telegrafist, vil denne Betænkelse altsaa være hjærnet, denne Mand vil vistnok ogsaa være i Stand til at føre Tilsyn med Telegrafslinierne. Jeg kan naturligvis ikke ganske nøiagtig udtale dette, men jeg antager det for meget rimeligt, og jeg har ved at omtale Sagen kun taget Hensyn til, at det vilde være heldigt for Handlende og Private, at disse to Bestillinger forterede under een Mand og fandtes i samme Bygning i to Kontorer ved Siden af hinanden. Jeg skal derfor anbefale det Forslag, som er stillet, sigtende til at faae de nævnte Postter underlagte een Mand's Bestyrelse.

Th. Nielsen: I Finantsaaret 1871—72 blev der kun givet 100,000 Kr. til Landpostvæsenet, nu gives der omtrent 400,000 Kr. Dette er naturligvis noget, som jeg ikke kan andet end være veltilfreds med fra mit Standpunkt. Naar Kjøbenhavn faar Post ombdelt i det Mindste 5 Gange daglig, saa er det vel ikke for meget forlangt, om Landsbyerne faae det 3 Gange ugentlig eller omtrent halvt saa mange Gange ugentlig som Kjøbenhavn daglig. Jeg behøver jo ikke for det ærede Thing at udvike, hvilken overordentlig stor Betydning det vil have for Byerne ikke mindst i de aabne udstrakte Egne, om de kunde faae deres Post nogle Gange ugentlig. Sivilken Betydning det vil have for den aandelige Udvikling med Hensyn til Brevskrivning, Avislæsning, Læsning af Tidsskrifter og i det Hele taget til Kjendskab til forskjellige Slags Forhold, behøver jeg selvfølgelig ikke at udvike for dette Thing. Jeg tror da ogsaa, at det maa siges, at de høitagtede Ministere ingeninde have faaet Penge til dette Formaal; snarere er det vel endog saa, at Thinget og særlig Finantsudvalget have anbefalet at gaa yderligere end Ministeren. Jeg skal minde det sidste talende Medlem om, at vi endog have foreslaaet og have vedtaget her i Thinget, at der skulde bevilges 25,000 Kr. til dermed at forpge Løninen til Landpostbudene, et Beløb, som den daværende Indenrigsminister erklærede ikke at ville modtage. Ikke desto mindre blev Forslaget vedtaget. Vel bleve ikke alle Penge brugte, men nogle af dem bleve under forandrede Forhold anvendte. Det ærede Medlem vil altsaa se, at det ikke er Pengene og allermindst Knaphed hos dette Thing, der har været bestemmende i dette Forhold. Naar imidlertid det ærede Medlem udtalte sin Erkjendelighed og endog Tak for den Naade, hvorpaa Landpostvæsenet er blevet ledet, saa vil jeg ikke udtale nogen absolut Dadel derover, thi jeg indrømmer, at det kan være vanskeligt nok at faae dette Forhold ordnet paa tilbørlig Naade, skjøndt vort Land jo ikke er saa forstrækkeligt stort, at Sagen jo nok maa kunne overleses. Jeg kan altsaa ikke udtale min Tak; thi i mine Tanker ere

vi bleve ikke saa lidt skuffede i denne Henseende, og jeg skal oplyse dette. — I Samlingen 1871—72 forlangte den daværende Finantsminister, under hvem Postvæsenet da var, et noget større Beløb til Landpostvæsenet og begrundede dette forlangende i Anmærkningerne derved, at inden 5 Aar vare omme, vilde ethvert Sted af poststaf Betydning faae sin Post, og det tilspiedes i Slutningen, at det var under Udarbejdelse, hvorledes denne Plan skulde se ud, og at den senere vilde blive meddelt Rigsdagen. Om dette nogeninde er sket, veed jeg ikke, jeg mindes det ikke, men maaske den ærede Ordfører for Finantsudvalget kan erindre, at en saadan Plan er bleven meddelt. Jeg erindrer det som sagt ikke, men jeg betvivler, at en saadan Plan, som den lovede, er bleven os meddelt i sine Enkeltheder. Den daværende Finantsminister, Jønger, udtalte ikke een, men jeg tror endog — flere Gange, blandt andet under Postlovens Behandling, at det var Meningen, at enhver Landsby skulde have sin Post. Nu er det jo rimeligt, at Befolkningen, efterat noget Sligt er kommen ud iblandt den, bliver urolig, hvor den ikke har nogen Post, men saa har jeg for min Part altid haft den gode Trost at kunne sige dem: de 5 Aar ere ikke omme endnu, vent bare lidt, enhver Landsby skal have sin Post, det gaar nok. Jeg tror ogsaa nok, at jeg har haft min Del i, at der ifjor blev spurgt Ministeriet om, hvorvidt man var i den Henseende, og at der fra Ministeriet fremkom en Plan om Postvæsenet, hvoraf det første Punkt var følgende: Det hidtil fastsatte Maal af 3 Gange ugentlig Postforbindelse til enhver Landsby gennemføres fuldstændig hurtigst muligt. Dernæst var der 3 andre Punkter, deriblandt ogsaa, at Postforbindelsen skulde forandres saa hurtigt som muligt fra 3 til 6 Gange ugentlig, og at Postagerne skulde udbringes til Adressaterne. De sidste Punkter vare Nummer 3 og 4. Nummer 1 var altsaa, at enhver Landsby skulde have sin Post i det Mindste 3 Gange ugentlig. Finantsudvalget modtog derefter gennem Indenrigsministeriet en Skrivelse fra Postinspektoren, i hvilken det hedder: Svad dernæst angaar Ønsket om den hurtigst mulige Gjennemførelse af det hidtil fastsatte Maal at staffe Post bragt mindst 3 Gange ugentlig til enhver Landsby, da vil dette Maal, som af os alt udtalt i Skrivelse af 24de forrige Maaned til det ærede Ministerium, kunne ventes naaet i det kommende Finantsaar. Jeg beder betonet Ordene: „til enhver Landsby“. Indenrigsministeren sagde ikke Ord til denne Skrivelse fra Postinspektoren, og man maatte altsaa tro, at det havde sin Rigtighed med os; der var ingen Grund til at tvivle derom, saameget mindre som man havde den tidligere Ministers Ord at holde sig til. Men i Sylland er man bleven mere og mere urolig, jo nærmere de 5 Aar ere ved at løbe ud. Jeg for min Part har vedblivende været godt Raad om,